

CATALUNYA NO VOL ROMPRE NI SEPARAR RES

És amb una preocupació veritable que hem presenciat el curs de les negociacions relatives a la celebració de la Diada de l'11 de setembre, en una part de les quals hem intervingut, ni cal dir que amb el desig que es pogués celebrar. Vet aquí una efemèride d'una significació tremenda per a Catalunya, i tots els catalans l'hem de propiciar. La denegació del permís hauria estat un error.

De tota manera, crec que la política, sense renunciar als principis essencials, ha d'ésser realista, i sobretot em sembla que els països no poden ésser mai illusos. Un hom no pot, doncs, menys de pensar en el que ha passat aquests dies. Un grup de partits catalans s'han oposat no a col·laborar amb altres grups democràtics dins l'Estat espanyol en la consecució de la democràcia, sinó que han demanat el dret de negociar llurs problemes particulars directament amb el Govern. No hi ha cap discrepància de fons entre Coordinació Democràtica i les Forces Catalanes. Les seves aspiracions són les mateixes i van paral·leles. És una simple qüestió de prioritats i d'eficàcia en els procediments. El reconeixement de tots els partits democràtics ens sembla essencial, però la defensa dels drets catalans ens ho sembla encara més. Dissortadament, això no ho veuen sempre així des de més enllà de l'Ebre, i es produeix un front comú de les forces polítiques en joc, des de la dreta fins a l'esquerra, que no per inconfessable i inconfessat és menys tangible. Des de dalt, es resis-

teixen a parlar directament amb Catalunya. Des de l'oposició es vol evitar que Catalunya parli directament. L'única manera d'evitar que Catalunya pagui una vegada més el compte, cosa en què els altres es posen sempre d'acord, està a demostrar a base de moderació, amb molt de sentit de responsabilitat, amb una manca total d'estridències, i amb una absència clara de separatisme, que el poble català és un interlocutor, malgrat tot, enormement constructiu i vàlid. Volem una Catalunya amb els seus drets i les seves llibertats establerts. Però volem que aquesta Catalunya, a l'últim reconeguda, sigui un motor en el progrés d'Espanya, amb la democràcia i amb la justícia social de la qual ens identifiquem. I així, units, hem d'afirmar que en un segon pas Catalunya vol que aquesta Espanya, a la democratització i modernització de la qual pensa contribuir, s'incorpori a l'Europa de les idees i dels ideals.

Així, doncs, ¿per què prodigar a l'autoritat, que en darrera instància deté la força, obstacles insalvables que molt sovint es refereixen més a qüestions de definició i de fur que a temes de fons i d'essència? ¿Que potser algú del costat opositor desitja presentar els catalans com una gent intractable amb la qual no es pot negociar? ¿Que potser aquesta imatge distorta de Catalunya pot també convenir als interessos dels qui manen? De nosaltres depèn que aquest joc, que si molt convé existeix, no prosperi. Illusionats, sí, però cauts. Íntegres en les nostres reivindicacions també, però assenyats. Catalunya restaurada íntegrament, és clar. Però una Catalunya solidària amb la resta dels demòcrates espanyols i amb totes les forces progressistes de la unitat europea. No volem trencar ni separar res; volem unir i construir.

Que tothom sàpiga, a una banda i a l'altra de l'Ebre, que el seny català s'imposarà. Ens oposem a la guerra civil de classes, així com a la guerra civil entre els pobles que conviuen sota la tutela de l'Estat espanyol. La causa

catalana és una causa prioritària, perquè és de justícia que sigui així i també perquè és un factor d'estabilitat i de sensatesa que convé a totes les persones assenyades d'Espanya que s'entengui que així és.

Abans d'acabar, desitjaria d'aclarir que he parlat a títol personal.

10 setembre 1976